

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

ပန်းကလေး၏နောင်ကင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ဒုတိယအကြိမ်

တိမ်တွေဟာ

ပန်းမျက်ရည်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့

သောကတမန်တော်တွေပေါ့ ...

အသည်းကွဲကောင်းကင်ထက်မှာ

ပန်းမျက်ရည်တွေ တဖွေးဖွေးပဲ့ကြွနေ ...

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

မိမိနှလုံးသားကို မိမိဆုပ်ညှစ်ရတာသည် အပင်ပန်းဆုံးနှင့် အမိုက်မဲဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် ယခု ဦးဘုန်းကျော်ဇော ... ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ဆုပ်ညှစ်ချိုးချေနေမိပါ၏။

အတိတ်ဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ ပျက်ပြယ်မည်မဟုတ်သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပါ သည် ။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ပန်းချီကားချပ်များ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်လာခဲ့သည် မှာ ဗီဒီယိုကား ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို ကြည့်နေရသည့်နှယ် ...

သည် လမ်းထဲမှာ ပဲ ချစ်သူနှင့် မင်္ဂလာအကြီးအကျယ် ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ သား သက်ကျော်ဇော၊ သမီး ခက်ကျော်ဇောလေးတို့ နှင့် မိသားစု ပျော်ရွှင်စည်းလုံးစွာ သည် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြည်နူးခဲ့ကြပါသည်။ ဆွေလိုမျိုးလို နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြပါသည်။

ဪ ... ခုတော့လည်း ... ဒါတွေဟာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်မျှသာ။

မနေ့ကမှ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် ဝယ်ယူထားနှင့်သည့်တိုက်မှာ တစ်နေ့တာ ဝင်ရောက်အထီးကျန်မှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးနောက် မိမိ၏ နှလုံးသားတွေ ဟက်တက်ကွဲခဲ့သည့် ဒီနေရာဆီသို့ သူ ထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။

တစ်ချိန်က မိသားစုပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးရာ တိုက်ခံအိမ်ကလေး ရှေ့မှာ သူဖြည်းညင်းစွာ ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံမျှ မောင်းနှင်နေမိဆဲ ...

"ဝါး"

"ကျွါ"

ကလေးငိုသံတစ်ခု နီးကပ်စွာကြားမိ။ သူ ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာ ကားကို ဘရိတ်ဖမ်းပြီး ပျာယာခတ်မျှ ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းမိတော့ ကားရှေ့မှာ လဲကျနေသည့် နှစ်ခါလည်ကျော်ကျော် ကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဘုရား ... ဘုရား"

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကလေးလေးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော ပြေးပွေ့ချီမိတော့

ဘေးဘေးဘီဘီအိမ်များမှ ကလေးလူကြီးများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ။

"ကလေး ... ကလေး ..."

သူ လှုပ်ခါလိုက်တော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ လက်ထဲမှ ကလေးလေး က ထိတ်ရုမုန်းမသိ၊ လန့်ရုမုန်းမသိ ပြူးတိပြူးကြောင်လေး ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ ကလေးမှာ ဘာဒဏ်ရာမျှမရှိ၊ ကားရှေ့မှာ နီးကပ်စွာ လဲကျသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်မည်။ လူရှင်း ကားရှင်းသည့် လမ်းသွယ်ကျဉ်းလေးမို့ တော်တော့ သည်။ ။ သည် ကလေးလေး ကဲပုံမျိုးနှင့်။

"ဟဲ့ ... ဒါ မာလာကလေးလေ၊ ဦးမျိုးဆက်မြေးလေး မဟုတ်လား"

"ဟေ့ ... မာလာ ... ဒီမှာ နင့်သား ကားတိုက်လို့ "

ဆူဆူညံညံ အသံများကြားမှ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကလေးလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ အလို ... ကလေးက ရယ်တောင်ပြနေပါရောလား။

အသေအချာကြည့်မှ အသေအချာ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် ကလေးလေးဖြစ်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... အလို သဘောသားကြီးပါလား၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ ကိုဘုန်းရယ် ဟေ့"

"ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့ တော်၊ ကိုကြွက်ရေ ... ဒီမှာ တော်တို့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ကြီး ပြန် လာပြီတော့"

"လေးလေးဘုန်း ... သားတို့ ဖို့ ဘာမုန့်ပါလဲ၊ သဘောအကြာကြီးလိုက်သွားတာ မုန့်တွေ အများကြီးပါမှ ဖြစ်မယ်နော်"

"လေးလေး ... ဆွေးမနေနဲ့ ၊ အန်တီထူးတို့ သာကေတကို ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒီအိမ်ကို ရောင်းပစ် ခဲ့တာ"

ခဏချင်းပဲ သူ့အနားသို့ ရပ်ကွက်တွင်းမှ
သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ စဉ် ...

"အောင်မလေး ... ကျွန်မသားလေး ... ကျွန်မသားလေး"

ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေးရောက်လာကာ
ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ လက်မှ ကလေးကို လုယူပွေ့ချီလိုက်သည် က သူမ
၏ အမြတ်တနိုး ရတနာပစ္စည်းကို သူတစ်ပါးလက် သို့ ပါသွားမည့်နှယ်။
ပြီး ... သူ့သားသူ ဖင်ကြည့်ခေါင်းကြည့် ကြည့်သည် ။ ဒါကတော့ ဒဏ်
ရာရှာနေ ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

နက်မှောင်သော ဆံကေသာတစ်ထွေးကြီးနှင့် ဝင်းဝင်းပပ။ ကလေး
အမေသည် သူ့သားနှင့် လည်း လိုက်ဖက်လှပါသည် ။ သို့သော် ကောင်မ
လေးပုံစံက ခပ်နွမ်းနွမ်း။ ပြီးတော့ ... သူ့ကို မော့ကြည့် သည် ။
လျော်ကြေးတွေ၊ ဘာတွေများ တောင်းလည်း ပေးရမှာ ပေါ့လေ။ သူ့ကို
ယံတိုင်ကလည်း ကားမောင်းရင်း ငေးမိဆွေးမိသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဒီက ... ဒီက ဦးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသားလေး
က မတ်တတ်ပြေးခါစ မှာ မအေကလည်း အရမ်းအလုပ်များ တော့ လွ
တ်ထွက်သွားလို့ ပါရှင်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား ရင် သည်းခံပါလို့
... ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဗျာ"

ဖြူစင်သော ညှိုးလည်း ညှိုးငယ်သော ဆွေးရိပ်သမ်း မျက်ဝန်းလေး
များ ဖြင့် ကလေးအမေ ချောချောလေးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော အံ့အံ့ဩဩ
ကြည့်မိပါ၏။ သူမက ဆေးဖိုးနှင့်လျော်ကြေးတွေ၊ ဘာတွေ မတောင်းသ
ည့်အပြင် ရှိခိုးဦးချမတတ် တောင်းပန်နေလို့ ပါလား။

သူကလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် သူငယ်မက သူ၏ သားလေးကို ပွေ့ချီထွက် သွားခဲ့သည်။ ။

"လေးလေး ... မုန့်ပါလား၊ မုန့်ကျွေးလေ"

"ဟုတ်တယ် ... ဦးဦး ... ကျွေး"

"ဟေ့ကောင်ကြီး ... ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ ... မင်းကွာ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နှုတ်ဆက်စကားများကို ပြန်ဖြေ။ ကလေးများကို ပါလာသည့် ချောကလက်များ ဝေခြမ်းပေးပြီးနောက် ... ဦးဘုန်းကျော်ဇော အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ကားကို ထိုးရပ် လိုက်သည်။ ။

ထိုအိမ်က စောစောက ကလေးအမေတို့ ဝင်သွားသည့် အိမ်ဖြစ်သည်။ ။

ဒါ ... ဦးမျိုးဆက်တို့ အိမ်ပေါ့။ သူနှင့်အတော်အတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဦးမျိုးဆက်မှာ သားသုံးယောက်နဲ့ မို့ စောစောကဝင်သွားသည့် သားအမိသည် သူ့သားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပေလိမ့်မည်။ သမီးတွေမဟုတ်။ ဦးမျိုးဆက်သမီးကို သူသိပါသည်။ ။

ကားရပ်သံကြားလျှင် အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှ လူများ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကြသည်။ ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ကတော့ အိမ်နှင့်ကပ်လျက် ရေတိုင်ကီမှာ အဝတ်တွေတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ထိုင်လျှော်နေသည့် စော

စောက ကလေးအမေလေးသာဖြစ်သည်။ ကလေးလေးက သူမဘေးမှာ ထိုင် ပြီး ထမင်းချိုးလေးတစ်ခုကို စားနေသည်။ ကလေးက သူ့ကို မော်ကြည့်ပြီးပြသော်လည်း ကလေး အမေက လှည့်မကြည့်။ မော်မကြည့်။ ခြင်ထောင်ကြီးများ စောင်များကိုသာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လျှော်ဖွပ်နေခဲ့သည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇောရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သည် သားအမိက သည် အိမ်မှာ ဘာလဲ။ ကလေးရော အမေပါ အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်း၊ မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးများကြားမှ ချစ်စရာ ချောချောလှ လှလေးဖြစ်နေတာတော့ သူသတိထားမိသည်။

"ဟာ ... ဦးဘုန်းကျော်ကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ၊ ဘာလဲ ... အလွမ်းပြေ လာကြည့် တာလား"

"လာဟေ့ ... မောင်ဘုန်းကျော်၊ မြင့်ရေ ... ဒီမှာ မောင်ဘုန်းကျော် လာတယ်ဟေ့"

သူ့ကို ဦးမျိုးဆက်နှင့်သမီး ခင်မျိုးဆက်တို့ ဆီးကြိုကြသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်မျိုးဆက် ... ခုထိ ယောက်ျားမယူရသေးဘူးလား၊ သိပ်ကြေးမများ နဲ့ နော်၊ ခုခေတ်က အသက်အစိတ်ဆိုရင် သွားပြီ၊ မမမြင့်ရေ ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ ဝိသာခါကြီးလို အရွယ်တင်၊ မတင် ကြည့်ရအောင်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လည်း မြေးတွေ သောက်သောက်လဲလို့ ပါလား"

ရွန်းစေသောစကားများ ဖြင့် မူလအခြေအနေသို့ ပြန်လည်မောင်းတင်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ လည်း ပေးလိုက်ရသည်။

"ဦးဘုန်းကျော်ကြီးနော် ... လူကဖြင့် လေးဆယ်နားကပ်နေပြီ၊ ခုထိ လူတစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောတုန်း၊ ဆက်က တိုက်တစ်လုံး

ကားတစ်စီးတင်နိုင်တဲ့ သူကို ရှာနေတာ ... သိရဲ့ လား"

"ဟဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုစဉ်းစားလေ၊ အသက်ကြီးတာနဲ့ "

"အရက်သောက်တာလေ၊ ဖဲရိုက်တာလေ၊ မိန်းမပွေတာလေ၊
နောက်ပြီး"

"တော် ... တော်ပါတော့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ မစဉ်းစားချင်လည်း
နေပါနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ဩဘာစာတွေ သိပ်ရွတ်ပြမနေပါနဲ့ "

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေး။ ရယ်သံတွေက ဆူဝေညံ
နေရသည် ။

"သင်္ဘောသားကြီးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့နော်၊ ကဲ ... ပြောပါ
ဦး၊ လေးနှစ်လောက် ပျောက်နေတာ သိန်းဘယ်လောက်ပိုက်ပြန်လာသ
လဲ"

"အန်တီထူးထူး ဒဏ်မခံနိုင်တာလည်း မပြောနဲ့ ၊ ဦးဘုန်းကျော်က
လူပွေကြီးပဲနော်"

ခင်မျိုးဆက်၏ စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော အရယ်တုံ့သွားရ
သည် ။ လူတွေအမြင်မှာ သူ လူဆိုးကြီးပါလား။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရေပြားတစ်ထပ် ဖုံးနေလိုက်တာနှင့် နှလုံးသား
ရဲ့ မူလအရောင်ကို မမြင် ကြတော့ဘူးပေါ့။ မခွဲခြားတတ်ကြတော့ဘူး
ပေါ့။ ရှိစေ။

"ဒါထက် ဦးမျိုးဆက်ရဲ့ သားတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲဗျာ၊ က
လေးတွေလည်း ခွဲခြားပြ ပါဦး၊ ဘယ်သူတွေက ဘယ်နှယောက်မွေးသ
လဲဆိုတာ၊ ကျွန်တော်ရှိတုန်းကတော့ ကိုခိုင်ရော၊ ကိုနိုင် ရော ကလေးနှ
စ်ယောက် ရပြီးကြပြီနော်"

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ့ဆီကမ်းရင်း စကားဆက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... အခု တစ်ယောက်စီ ထပ်ရကြတယ်လေ၊ မမမြင့်မှာ စုစုပေါင်း မြေးခြောက် ယောက်၊ အဲ ... ကိုလတ်က မွေးတဲ့ ဥစ္စာနဲ့ ဆိုတော့ ခုနစ်ယောက်ပေါ့၊ ကိုလတ်အကြောင်းတော့ မပြော ချင်ဘူး၊ မိသားစုကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်၊ သေတာတောင် ဒုက္ခက တန်းလန်း"

"ဗျာ ... ကိုလတ်လေး သေပြီဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ၊ ရှင်းပါဦး မမမြင့်ရယ်"

ဦးဘုန်းကျော်ဇော စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ မေးမိသည်။ ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် သည့် ကိုလတ်ကိုလည်း သူမြင်ယောင်နေမိ၏။ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ကျော်ဖြတ်ချင်သည့် လူငယ်။

"မိသားစုထဲမှာ စုန်းပြူးပေါ့ မောင်ဘုန်းကျော်ရယ်၊ သူစုန်းပြူးတာက အရေးမကြီးဘူး၊ သေတာတောင်မှ ဒုက္ခအိုးတွေကို အိမ်ပေါ်တင်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ ဒီလို မောင်ဘုန်းကျော်ရေ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်မင်းထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒီ မင်းမြင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးကို ခိုးလာခဲ့ တယ်၊ မိန်းကလေးတွေကလည်း အံ့ရောပဲ၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ လိုက်လာတာပဲကွဲ့၊ အဲဒါ ... ဘာကြာမလဲ သူလည်း ရန်ပွဲတစ်ခုမှာ သေ၊ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်နဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်း မမမြင့်တို့ မှာ ပါးစပ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးနေရတော့တာပေါ့ ကွယ်"

"ဪ"

"မင်းကလည်း ကွာ ဒီလောက်တောင် မပြောပါနဲ့ "

သည် စဉ်မှာ ပဲ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ မြင်ကွင်းထဲသို့၊ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထမင်းချိုင့်လေးကိုင်ထား သော ယိုင်တိယိုင်ထိုး ကလေးငယ်လေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သူ့ကားနှင့် တိုက်တော့မည့်ကလေးလေး။ ဖတဆိုလေးပါလားဟူသော အသိဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

အိမ်ထောင်ရေး ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ကတည်းက စွေချင်ရာစွေ၊ တေချင်ရာတေနေခဲ့မိသည့် သူ့နှလုံးသားတို့ သည် နီရဲမြဲ၊ နူးညံ့မြဲပါလား။ ။ မုန်းစရာရှိသူကို မုန်းခဲ့ပေမဲ့ သနားစရာရှိလျှင် သနား တတ်တာ၊ လူသားချင်းစာနာတတ်တာတို့ ရှိသေးသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ နှလုံးသားတို့ မပျက်စီးသေး။ သို့သော် လူတွေအမြင်မှာ ဖြင့် သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ။

"ဟေ့ ... ငဂျိုး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည် တွေရှိရင် ဝင်မလာရဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောထားလဲ၊ သွား ... သွား ... အိမ်ရှေ့မှာ သွားကစားချည်၊ မိမာရေ ... ငဂျိုးကို ခေါ်ဟေ့"

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အခြားကလေးငယ်များ ဆော့ကစားနေကြပါလျက်နှင့် ငဂျိုးဆိုသူ ကလေး လေးကို မတူသလို၊ မတန်သလို နှင်ထုတ်နေသူသည် ကိုခိုင်၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ လေ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ကလေးများကတော့ လှလှပပ ဝတ်လို့ စားလို့ ပေါ့။ ငဂျိုးလေးကတော့ တာတီးဖိုး အင်္ကျီ (ပြာဂလောင်၊ ပြာဂလောင်အင်္ကျီ)တို့ စွပ်ကျယ်လေး ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ပင်ကိုယ်ရပ်ကလေး ချောလွန်းလို့ သာ။

"သားရေ ... မေမေ့အနားလာဟေ့၊ မေမေ့ကို ကူပါဦး သားလေးရဲ့ "

ရေတိုင်နားမှ ကလေးအမေ၏ အသံကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ငဂျိုးက သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ်လေး ရယ်ပြလိုက်ပြီး မိခင်ရှိရာသို့ တောက်တောက်၊ တောက်တောက်ဖြင့် ပြေးထွက်သွား ခဲ့သည်။ ။

သူ ... ထိုသားအမိ၏ အခန်းကဏ္ဍကို နားလည်လိုက်ရသည်။ ။

"ကဲပါ ... ဦးဘုန်းကျော်ကြီး မုန့်စားဦး၊ ကော်ဖီလည်း သောက်၊ နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့ ပြန်ထွက်ဦးမလဲ၊ ဒီမှာ လုပ်ကိုင်စားရတာ အဆင်မပြေလွန်းလို့ ပါ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကို အားကိုးပါရစေ နော်၊ ရှင်က ဒီလိုင်းတွေ ကျွမ်းတယ်မဟုတ်လား"

ကိုခိုင်ဇနီး၏ စကားကြောင့် သူ ... ပခုံးတွန့်မိသည်။ ဒီမြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးလည်း သဘော သားမဖြစ်ချင်သူ မရှိတော့ပြီထင်၏။ ခေတ်ပေါ်ရောဂါဖြစ်သည်။ ။

သူ ... သဘောသားကိုမှ အထင်ကြီးသူများကို ရှင်းလင်းချင်လိုက်သည်။ ။ တချို့များ လက်ကြောမတင်း၊ ခြေကြောမတင်းလျှင်ဖြင့် သဘောသားအလုပ်ကို ဒဏ်ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ သူတို့လို ပညာရှင်ပိုင်းမှာ အရာရှိပိုင်းမှာ လုပ်ရသည် ဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

အချို့လည်း ရသည့်လစာငွေကို ကျစ်ကျစ်မစုဆောင်းနိုင်ဘဲ အပျော်အပါးအမျိုးမျိုးနှင့် အချိန် ကုန်ပြီး ရောဂါသာစွဲလာသည် လည်း ရှိရဲ့ ။

"ကိုခိုင်က သောက်တတ်၊ စားတတ်တာနဲ့ သဘောသားလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား ... မဥဓ္မာရဲ့ "

ယခုမှ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည့် ကိုခိုင်ဇနီးက ဝင်ပြောသည် ကြောင့် မဥဓ္မာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ် သွားပုံက မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်။

"အောင်မယ် ... ကိုခိုင်ဆိုတာ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကြီးထက်ပဲ ဆိုးရဦးမလား၊ ဦးဘုန်းကျော် တောင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ရင် ကိုခိုင်လည်း ဘာမှ ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကိုခိုင်က အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ပြီးသား၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ ကိုခိုင်လို ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တာ မဟုတ်

ဘူး "

လင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေက တင်းမာလာတော့မည်မို့
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ ကြားဝင်ရတော့သည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ... ကလေးတွေ ရေချိုးပေးဖို့ လုပ်ကြတော့၊ ခုလို ရုံးအား
ရက်၊ ကျောင်းအားရက် ကလေး စုစုစည်းစည်းရှိတုန်း စကားများ ရန်ဖြ
စ်ဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့ ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်၊ မောင်ဘုန်းကျော်
ဇောလည်း စားပြီးမှ ပြန်၊ ဒီနေ့ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားချက်ထားတယ်
၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ စုံတုန်းလေး စားသွားရမယ်နော်၊ မမမြင့်တို့ ကို ခ
င်သေးတယ်မို့လား"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဆက်တို့ ကို ခင်သေးရင် ထမင်းစားပြီး
မှ ပြန်ရမယ်"

"လောကွတ်တော့ မဟုတ်တန်ပါဘူးနော် ဒေါ်ခင်မျိုးဆက်၊ ကျွန်
တော်က ဒီလိုထမင်း ကောင်း၊ ဟင်းကောင်းနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာကြာပြီ၊
သဘောပေါ်မှာ မြန်မာထမင်းဟင်းစားရတာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ"

"ဪ ... တကယ်ပါဆိုမှ ၊ ကဲ ... သမီး ... ထမင်းပွဲ သွားပြင်ချည်၊
ဥမ္မာနဲ့ ကြည်သာက ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုယ် ရေချိုး၊ ဖေဖေတို့ ဒီဇည့်ခ
န်းကပဲစောင့်မယ်၊ သားနှစ်ယောက်လည်း အလုပ် မအားလို့
လိုက်မလာကြဘူးထင်ပါရဲ့ "

ဦးမျိုးဆက်က စီစဉ်ညွှန်ကြားနေပြီမို့ သူငြင်းလို့ မရတော့ချေ။

"ကိုခိုင်တို့ က အရင်ဌာနတွေမှာ ပဲလား"

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အခုအိမ်မှာ တို့ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီး လင်မယား
ရယ်၊ သမီးရယ်၊ နောက် မိမာတို့ သားအမိရယ်ပေါ့၊ အားလုံး ၅ ယောက်၊

သားတွေ၊ မြေးတွေ၊ ချွေးမတွေက တစ်ပတ်တစ်ခါ အားရက်ကလေးမှာ လာကြရရှာတာ။ တစ်မြို့တည်းနေပေမဲ့ ကျန်တဲ့ ရက်တွေမှာ မမြင်ရပါဘူးကွယ်"

"သမီးလုပ်စာနဲ့ မင်းဦးလေးရဲ့ ပင်စင်လစာလေးနဲ့ ခြိုးခြံချွေတာစားနေရတာပေါ့ကွယ်၊ သားနှစ်ယောက်ကလည်း အဆင်ပြေ ပြေသလိုတော့ ထောက်ပံ့ရှာပါတယ်လေ"

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ၏ ညည်းသံကြောင့် သူထမင်းစားရမှာ တောင် စိတ်ညစ်သွားမိသည် ။ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြင်ရတာတော့ တောက်တောက်ပပ။ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ပါ။ ခင်မျိုးဆက်မှာ လည်း ရွှေဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ဟန်းချိန်းတွေနှင့်ပါ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေမှာ လည်း စိန်နားကပ် သေးသေးလေး ပန်ထားဆဲ။

သူ ... ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်လမ်းထဲမှ သုခလား၊ ဘားလား၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်တပည့်၏ စကား လေးတစ်ခွန်းကို သွားသတိရမိ၊ ပြုံးမိသည် ။ ဘာတဲ့ "ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲတာကလည်း ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ ပါ လား"ဆိုတာလေ။

ရွှေမရှိဆိုလို့ ဟိုမျက်နှာမဲ့သားအမိပဲ ရှိသည် ။ ကျန်ချွေးမများမှာ လည်း ရွှေတိုရွှေစတွေနှင့် သာ။

"ဖေဖေရေ ... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကြီး လာစားကြမယ်"

ခင်မျိုးဆက်ခေါ်သံကြောင့် သူတို့ အားလုံး ထမင်းစားခန်းသို့ သွားကြသည် ။ တိုက်ခံအိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ်လေးသည် ရန်ကုန်မြို့နှင့်စာလျှင်တော့ နေသာထိုင်သာရှိအောင် ကျယ်ဝန်းပါသည် ။

ထမင်းစားပွဲမှာ သူတို့ ထိုင်ကြသည် ။ ဦးမျိုးဆက်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ နှင့်သူ။

"ဆက်ပါ လာလေ၊ တို့ သုံးယောက်ပဲလား"

"စား ... စားနှင့်၊ ဆက်တော့ နောက်မှ စားမယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း ထည့်ပေးရဦးမယ်လေ၊ ဘယ့်နှယ် စားလို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား ဦးဘုန်းကျော်ကြီး"

အုန်းထမင်းနှင့် ကြက်သားအပြင် အချဉ်သုပ်၊ နောက်ဟင်းချို၊ ဟင်းကတော့ ဒါပဲဖြစ်သည် ။ သို့ပေမဲ့ စားလို့ အစပ်အဟပ်တည့်လှသည် ။

"ကောင်းတယ်၊ စားလို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါဘယ်သူချက်တာလဲ၊ ဆက်က အဟုတ်ကြီးပဲ"

သူချီးမွမ်းမှုကို ခင်မျိုးဆက် ပြုံးရွှင်သဘောကျနေဆဲ။

"ဘယ်ကလာ သူချက်ရမှာ လဲ၊ မိမာ ချက်တာ"

ဦးမျိုးဆက်စကားကြောင့် သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည် ။

"မိမာဆိုတာ"

"သား ကိုလတ်ရဲ့ မိန်းမလေ၊ ငဂျိုးအမေပေါ့၊ ချက်တာ။ ပြုတ်တာ၊ ဖွပ်တာ၊ လျှော်တာ၊ အားလုံး လုပ်ပေးရှာပါတယ်၊ တော်ပါတယ်ကွယ်"

"ကဲ ... ဖေဖေ‘ချွေးမဋီကာ’ကြီး တော်ပါတော့နော်၊ ဘာဝင်ငွေမှ မရှိဘဲ သမီးလုပ်စာ ကပ်စားနေတာပါ ဖေဖေရဲ့ ၊ ဒီလောက်တော့ ခိုင်းရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား ဦးရယ်နော်"

"ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့"

သူ ... ခင်မျိုးဆက်အလိုကျ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်သော်လည်း

ထမင်းစားလို့ မဝင်တော့။ ဘယ်အရာက သူ့အစာအိမ်ကို ပြည့်စေသည်
မသိ။

ထမင်းစားပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လျက် သူပြန်ခဲ့တော့ ငရိုးတို့
သားအမိကို မျက်စိဝေ့ရှာမိ သည် ။

အလို ... ထမင်းစားခန်းရဲ့ စားပွဲထောင့်လေးမှာ ထမင်းကျန်၊ ဟင်း
ကျန်များကို အားရပါးရ စားနေရှာတာ ငရိုးနှင့်မိမာတို့ သားအမိပါလား
လေ။

အခန်း (၂)

ဘဝဆိုတာ ကြိုးတန်းလျှောက်နေသလိုလား။

ဒါမှ မဟုတ် မီးကွင်းတိုးနေရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ဆပ်ကပ်ပြနေရ
တဲ့ ပြဇာတ်ဟာ လူ့ဘဝ ပေါ့။

‘သော်ကမာလာ’ဆိုတာ တစ်ခါကတော့ ရုပ်နှင့်ဝိညာဉ်နှင့် လင်းလ
က်တောက်ပခဲ့ဖူးပါသည် ။

တစ်ပတ်စာ တောင်ပုံ၊ ယာပုံအဝတ်များကို မီးပူတိုက်ရင်း
သူမနာကျင်စွာ ပြုံးမိပါသည် ။

တစ်ချက်တည်းပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ တစ်ချက်မှားရုံပါပဲ။

အင်မတန်နူးညံ့သော ပန်းကလေးတစ်ဖူးသည် ယခုတော့ မီးတော
က်မီးလျှံများ ၏ လောင် ဟပ်မှုမှာ နွမ်းဖျော့ကြေကွဲနေရပေပြီ။

ဆုံးဖြတ်ချက် မှားခဲ့လို့ ပေါ့။

ဆုံးဖြတ်ချက် မှားခဲ့သည့်အပြစ်တစ်ခုကို ယခု သူမရင်စည်း၍ လည်
စင်း၍ ပေးဆပ်နေရ သည် ။ နောက်ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။

မိဘရင်ခွင်ကို စုန်ကန်ပြီး ချစ်သူနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်ခဲ့မိသည် မို့ တစ်သက် စာအမှားကို သူမ နောက်ပြန်မလှည့်နိုင်

တော့ပါ။

မိဘမျက်နှာကိုလည်း အိုးမဲထပ်မသုတ်ချင်တော့။ အရှက်မရစေချင်တော့။

သားသမီးငါးယောက်၏ ဝန်ကို မနိုင်ရင်ကာ ထမ်းနေရသည့် မိဘနှစ်ပါး၏ ပခုံးပေါ်သို့ သူမတို့ သားအမိ၏ ဝန်ကိုလည်း ထပ်မတင်ရက်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက္ခအိမ်မှာ က သူမလိုအပ်ပါသည် ။ သူမကိုလည်း အလိုရှိကြပါသည် လေ။ တစ်ခုတော့ရှိသည် ပေါ့။ သူမကိုယ့်မာနများကို (သားလေးအတွက်) အားလုံး၏ ခြေဖဝါးအောက်သို့ ပစ်ချစတေးခဲ့ရသည် ။

မီးတောင်မြို့တစ်ခုလိုပဲ သူမ၏ မာနများကို ရင်ထဲမှာ သိုမှီးသိမ်းဝှက်ထားလိုက်ပါပြီ။ ယခု သော်ကမာလာသည် သည် အိမ်အတွက် ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ အစွယ်ကျိုးမြွေ သို့မဟုတ် အတောင်အချိုးခံ ထားရသည့်ငှက်။

သားလေးကို သူ့အဘိုး၊ အဘွားများက (သားသမီးကွယ်ရာမှာ) ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပါသည် ။ တော်ပြီပေါ့လေ။

အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်လိုပဲ သူမနှင့်သားလေးသည် သောင်ကွန်းမှာ နားခိုနေလိုက်ပါ တော့မည်။

မိဘကို ဝန်မပိုစေလိုသည့်အတွက် ...

သားလေးအဆင်ပြေစေလိုသည့်အတွက် ...

ကိုလတ်နှင့် သဘောမတူ၊ ခါးခါးသီးခဲ့သော မိဘများ လည်း သူမကို စိတ်နာနေပေရော့ သလား။ မိဘမေတ္တာကို ယုံမှားသင်္ကာမရှိပေမဲ့ ဆင်းရဲသောမိဘများကို သူမ ဒုက္ခပေးလိုတော့ပါ။

သည် မှာ တော့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ အနည်းဆုံး သား
လေးကို ပညာတတ်အောင် သင်ကြားပေးကြပေမည်။ လူတစ်လုံး သူတ
စ်လုံးဖြစ်အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးကြပေလိမ့် မည်။

သားလေးအတွက်ပါပဲ။

သူမ ဒုက္ခခံနေရတာသည် ငဂျိုးအတွက်။

"ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား ... မ ... မ ..."

ခပ်ဩဩအသံတစ်ခုကြောင့် မီးပူတိုက်နေရာမှ သော်ကမာလာ မော့
ကြည့်မိသည် ။

"ဪ"

သူ ... သဘောသားဆင်းဘက်ကြီးပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း သား
လေးအိပ်နေချိန်မှာ အတွေး နစ်။ အလုပ်ထဲနစ်နေရတာမို့ ကားသံလည်း
မကြားလိုက်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော သူ့ကားကြီး သည် ပါဂျရီးလား၊
မာစီဒီးလားမသိ။ သူမ မသိပါ။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါလေ။

"ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဘာလဲ ... ငဂျိုးလေးကို ကားနဲ့ တိုက်မိ
လို့ မကြည်ဘူးလား"

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဗလငါးတန်နှင့် ပြည့်စုံပြီး
နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ် ယောက်နယ်။ အမွေအမျှင်တွေကလည်း တမင်
အလှများ ထားရောမသိ။ နူးညံ့သော မျက်လုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းများ သာ ရှိ
မနေဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို စကားတောင်ပြောရဲမည်မဟုတ်။ လျှပ်ခနဲကြည့်
လျှင်တော့ တကယ့်လူကြမ်းကြီး သဘောသားကြီးပါပဲလေ။

"မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ထိုင်ပါရှင်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ကိုခိုင်
အိမ်မှာ ကလေးသွားထိန်း ပေးနေပါတယ်၊ မမဆက်က အ လုပ်သွားပါ

တယ်"

"ငဂျိုးရော"

"သားက ကျွန်မအခန်းထဲမှာ အိပ်နေပါတယ်၊ ဦးလေး ... အိမ်သားတွေကို တွေ့ချင်ရင် ညနေ ၄ နာရီလောက်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်"

"ဘာလဲ ... ဒါဆို ... ကိုယ်က အခုပြန်ရမှာ ပေါ့ ... ဒီလိုလား"

"ရှင်"

ဦးဘုန်းကျော်ဇော သည် သူငယ်မလေးကို ရစ်နေသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ မရစ်ပါဘူး၊ သနား စရာ သူငယ်မကလေးပဲ။

အဝတ်တွေအများ အပြား မီးပူတိုက်နေသည့် သူငယ်မကလေးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော အသေ အချာ မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်မိသည် ။ သူမ မီးပူတိုက်သည့်နေရာအနီး ဆက်တီလက်တန်းမှာ သူ ... နောက်ပြန်ထိုင်ဖြစ်သည် ။

ဟောင်းနွမ်းသော စပန့်သားအင်္ကျီလက်ပြတ်အတွင်းမှ လက်မောင်းဝင်းဝင်းလေးများက အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရလို့ ထင်။ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး။

သနပ်ခါးအစင်းကလေးများ မပျက်တပျက် မျက်နှာကလည်း ဝင်းဝင်းပပ။ ပန်းသီးပြေပြေပုံ မျက်နှာကျ ဆန်းဆန်းမှာ မျက်လုံးအိမ်ကြီးများကလည်း အနွှိယသမုဒ္ဒရာနယ် စိမ်းစိမ်း စိမ့်စိမ့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း။

အလှဆုံးကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးပါပဲ။ မွန်းရိုးလို၊ ခင်သန်းနုလို၊ ထူထူပြု၊ အိအိရဲရဲက သဘာဝအရောင်။

အလို ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ ငန်းလည်တိုင်နှယ် ကြော့ရှင်းသူကလေးကို တွေ့ဝေငေးရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇောမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော်ပစ်မိသ

ည် ။

သွားစမ်းပါ။ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။

ဘုန်းကျော်ဇော ... မင်း အမှတ်မရှိဘူးလား။

သင့်နှလုံးသားဟာ ဘဝမှာ အက်ကွဲကြောင်း ဘယ်နှကြိမ် ထင်ဟပ်ခံချင်လို့ လဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှည့်စားခံ၊ အဖြားယောင်းခံ၊ အညာပလီခံပြီးတာတောင်မှ ယခု သူ ... နာကျင်နေပြန်ပြီ။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။

သော်ကမာလာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် သည် အိမ်အတွက် အရေးပါအရာ ရောက်သူဖြစ်သည် လေ။ ကိုခိုင် သင်္ဘောလိုက်ဖို့ အတွက်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သားနှစ်ယောက်စလုံး သင်္ဘောလိုက်ဖို့ အတွက် ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် မရှိမဖြစ်သူ။

"ဦး ... ဦးလေး နေပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ဖေဖေတို့ ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ့မယ်နော်၊ တော်ကြာ ... ကျွန်မကို သူတို့ စိတ်ဆိုးနေကြလိမ့်မယ်၊ ဦးလေး ... ဒီမှာ ထိုင်ပါနော်၊ ကျွန်မ လှမ်းခေါ်ပေးပါ့မယ်"

"မင်းကတော့ မနေစေချင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား"

သူ့စကားကြောင့် သူမပြုံးမိသည် ။ မချိပြုံး။

"ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်မျှသာပါရှင်၊ ဦးလေးထိုင်ပါနော်

"

သော်ကမာလာ ဖုန်းဆက်သည် ကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော စောင့်ကြည့်

နေ့စဉ် အောက်ထပ်ထောင့် ခန်းလေးမှ ငဂျိုးလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"မေမေ ... သားသားကို မုန့် ... မုန့်မုန့် ဝယ်ကျွေးမယ်ဆို"

ကိုခိုင့်သားထွေး၏ အကျ အကျီလေးနှင့်တောင်မှ ရွှေရောင်နီနီဆံပင် ရှည်ကုပ်ဝဲ၊ မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့၊ နှာတံထင်းထင်းလေးများ ဖြင့် ငဂျိုးလေးသည် တသွေးတမွေးရှိပါ၏။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကလေးကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သားငယ်ငယ်က ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားရသည်။ ။

"သားလေး ဆာလို့ လား၊ နေဦး မေမေ သာကူဝယ်ကျွေးမယ်"

"ဟင့်အင်း ... ကော်ကော်ဖျော်တိုက်၊ သာကူသောက်ချင်ဘူး"

"ကော်ကော်က ဖွားဖွားကြီးတို့ ၊ ဘာတို့ သောက်တာလေ သားလေးရဲ့ ၊ ဖွားဖွားတို့ က အသက် ကြီးလို့ သောက်ရတာ၊ သားသားက လိမ္မာလား၊ မိုက်လား၊ မေမေမှာ ပိုက်ဆံငါးကျပ်ပဲရှိတယ် သားရယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်းမှ သူမက ခါးကြားမှ ညှပ်ထားသော ငွေစက္ကူငါးကျပ်တန် နွမ်းနွမ်းလေးကို ထုတ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ။

"သာကူက ငါးကျပ်နဲ့ ရလို့ လား ကောင်မလေးရဲ့ "

သူမနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် စပ်စုမိတာလည်း ငဂျိုးသားအမိ၏ ဘဝကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဖြစ်သည်။ ။

"ငါးကျပ်နဲ့ တော့ မရဘူးပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သာကူသည် ကြီးက သဘောကောင်းပါ တယ်၊ ဒီလိုပဲ တောင်းတောင်းပန်ပန်ဝယ်ရတာပေါ့၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်စာ အစာပြေသောက်ရရုံ လေးပေါ့"

"ဒီငါးကျပ်ကရော ... ဘယ်ကရတာလဲ"

သူ ... တရားခံစစ် စစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါလေ။ သည် သားအမိ ရဲ့ အဖြစ်က တကယ့်နင်း ပြားဘဝပေမို့။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ အမေးကြောင့် ... သူမမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားခဲ့သည် ။

"ဦးလေးရယ် ... ကျွန်မ မတိုတတ်၊ မလျှို့ဝှက်တတ်ပါဘူးရှင်၊ ဈေးတွေ ဘာတွေလည်း ကျွန်မ မဝယ်ရပါဘူး၊ ဒီခြံထောင့်ခရေပင်က ခရေပန်း တွေကောက်ပြီး ခရေကုံးလေးတွေ ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံပါ၊ ခရေပန်း ကလည်း လူကောက်ရတော့ တစ်နေ့ကို နှစ်ကုံး၊ သုံးကုံးထက် ပိုမရနိုင် ဘူး၊ မမဆက် ပန်ဖို့ လည်း ပေးရသေးတယ်လေ၊ ဒီခရေပင်လေး ကြီး လာရင်တော့ သားလေးမုန့်ဝအောင် စားရမှာ ပေါ့"

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပေမဲ့ သည် အပြောမျိုးကို မကြိုက်။ သူမ ဇွဲပျော့လွန်းလှသည် ။ လူဖြစ်ပြီး ကြိုး စားချင်စိတ် မရှိဘူးလား။ လူသားအားမာန်ဆိုတာ သူမ မသိတော့ဘူး လား။

"နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဒီတစ်လောကလုံး ခရေပန်းကုံးအလုပ်က လွဲပြီး မလုပ်တတ်တော့ ဘူးလား၊ ဒီခရေပင် မရှိရင် ဘဲ မင်းတို့ သားအ မိ အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ပြောစမ်းပါဦး ... မင်း နာမည်အပြည့် အစုံကရော ဘာတဲ့ လဲ"

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ မေးခွန်းကြောင့် သူမမျက်နှာကလေး ရဲခနဲဖြစ် သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲခနဲ ပြည့်အိုင်လာတော့သည် ။

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလား။

ကောင်မလေးရယ် ... မင်းမာနတွေကို ငါနှိုးဆွ၊ နှိုးထစေတာပါ။

"ပြောလေ ... ညည်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"သော်ကမာလာ"

"အား ... နာမည်ကတော့ အမိုက်စားပဲ၊ အပျံစားနာမည်ပဲ၊ လူကသာ ဖွတ်ကျား၊ မင်းအတွက် ငါခရေပင် တစ်အုပ်လောက် စိုက်ပျိုးပေးဦးမယ်"

ဦးဘုန်းကျော်ဇောဖြစ်ချင်သည် က ရန်တွေ့ခံရခါမှ ခံရရော။ သော် ကမာလာကို အသက်ဝင်စေ ချင်သည် ။ အစွမ်းထက်မြက်စေချင်သည် ။ ယခုလို ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ် မဖြစ်စေချင်။ အစွယ်ကျိုးမြွေ တစ်ကောင်၊ အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင် မဖြစ်စေချင်။

သို့သော် ... သူ အင်မတန် စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ တလွဲတချော်ကြီးပါတကား။

သူမက သူ့စကားတွေကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်ရည်တွေ တောက် တောက်ကျ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ရင်း မီးပူသာ နားနားတိုက်နေခဲ့သည် ။

ငဂျိုးလေးကတော့ ယောင်လည်၊ ယောင်လည် ရစ်သီရစ်သီဖြင့် သူ့အနားသို့ မရဲတရဲကပ်လာ ခဲ့သည် ။ သူ၏ တစ်ထွာတစ်မိုက် ဉာဏ်က လေးဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို စူးစမ်းသည် ။ သူ့စူးစမ်း စုံစမ်းချက်မှာ အမှတ်ပြည့်ရပေရော့ထင်။ ငဂျိုးလေး ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လေ တော့သည် ။

"သာကူချိုချိုလေး"

"ဟော"

အိမ်ရှေ့မှ အော်သံကြောင့် ငဂျိုးလေး လျှောခနဲဆင်းပြေးသွားတော့
ဦးဘုန်းကျော်ဇော နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ။ လမ်းနှင့်အိမ်က ကပ်လျှ
က်မို့ သာကူသည် က အိမ်အဝလှေကားထစ်မှာ ဈေးတောင်းချသည်။ ။

"သမီး ... ခါတိုင်းလို ငါးကျပ်ဖိုးပဲလား"

"အပြည့်ထည့်ပါ အဒေါ်"

သာကူသည် အဒေါ်ကြီးနှင့်သူ အချီအချပြောနေဆဲ အနားသို့ သော်
ကမာလာ အပြေးကလေး ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"နည်းနည်းပဲထည့်ပါ အမေ၊ ငါးကျပ်ဖိုးပဲနော်၊ ဒီနေ့ ပန်းနှစ်ကုံးရော
င်းရတယ်၊ တစ်ဆယ်၊ သားက မနက်က မုန့်ဗိုင်းတောင့်ငါးကျပ်ဖိုး ဝယ်
စားပြီးပြီလေ"

"ကလေးစားပါစေ မပိတ်ပင်ပါနဲ့ ၊ ကလေးအတွက် မုန့်ဖိုး ကိုယ်ပေး
ထားမယ်၊ တစ်လစာ လောက် ယူထားလိုက်၊ ခရေပန်းလည်း မင်းပဲပန်၊
ရောင်းမစားနဲ့ "

"မလိုပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ကျွန်မသားကို ကျွန်မကသာ ရှာ
ကျွေးမယ်၊ သူတစ်မိန်းပေး စာ၊ ကမ်းစာစားရအောင် ကျွန်မတို့
သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူး "

သူတို့ နှစ်ယောက်ကသာ ရန်ဖြစ်နေသည်။ ။ ငဂျိုးလေးကတော့
သကြားသာကူတစ်ခွက် ပြည့်ပြည့်ကြီးကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ခပ်တွ
ယ်ဆဲ။ သာကူသည် အဒေါ်ကြီးကလည်း ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြင့်
ပါးစပ်ထဲ ယင်ဝင်မတတ် ငေးမောကြောင်အမ်းဆဲ။

"ဟေ့ ... တလွဲဆံပင်မကောင်းနဲ့ ကွ၊ မင်းသား မင်းရှာကျွေးတာသာ
စောင့်စားနေရရင် ငတ်ပြတ်ပြီးသေမယ်၊ အာဟာရချို့တဲ့ မယ်၊

နေစမ်းပါဦး ... သူ့အဘိုး၊ သူ့အဘွားတွေကရော ကလေး အတွက် မုန့်ဖိုး မပေးကြဘူးလား"

"ဒါ ... ရှင့်အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ မမဆက်တို့ က သူဌေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မတို့ ကို ထမင်းကျွေးထားတာပဲ၊ မုန့်ဖိုး အထိတော့ ဘယ်ပေးနေနိုင်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုကြား မှာ ရှင်ဘာမှ ဝင်ပြီး သပ်လျှို့နေစရာမလိုဘူး"

ကဲ ... ဘယ်လောက်များ နားရင်းအုပ်ပစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင် မလေးလဲ။ စေတနာကို လည်း စေတနာမှန်းမသိ။

"ဘဘကြီးရာ ... တော်စမ်းပါ၊ သားသား ဒီမှာ လည်ချောင်းနင်နေပြီ "

ငဂျိုးလေး၏ စကားကြောင့် သာကူသည် အဒေါ်ကြီးမှာ မျက်ရည် တွေ၊ ဘာတွေကျသည် အထိ ရယ်မောနေ၏။ သူလည်း ပြုံးချင်တာပေါ့။ အနည်းဆုံး ငဂျိုး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို မွှေးကြူဖျစ် ညှစ်ချင်လို က်တာပေါ့။ သို့ပေမဲ့ မအေက အချိုးမပြေသဖြင့် ... ငဂျိုးကို သူ မမွှေးမိ။

သာကူဖိုးပိုက်ဆံပေးတော့ သူတို့ ရန်ဖြစ်ကြရပြန်သည် မှာ ထသတ် ရတော့မတတ်။

သူကသာ သာကူဖိုးအဖြစ် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထိုးပေးသည် ။ ဦး ဘုန်းကျော်ဇောမှာ ပိုက်ဆံ သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ မရှိတတ်။

"အမယ်လေး ငါ့တူရယ်၊ အဒေါ်မှာ ခုမှ လျှောက်ခါစပါ၊ ငါးရာတန်ဖျ က်ဖို့ လည်း မရှိသေးပါ ဘူး"

"မယူနဲ့ အမေ၊ သူ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလိုက်၊ ဒီငါးကျပ်ယူ၊ နက်ဖြန်ကျမှ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်မ ပေးမယ်"

"ယူ အဒေါ်၊ ငရိုးကို နှေ့တိုင်း၊ နှေ့တိုင်း သာကူဝင်တိုက်၊ ကလေးကြိုက်သလောက်စားပါ စေ၊ ဒါ ... ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်စာ ပေါ့"

သာကူသည် အဒေါ်ကြီးမှာ ငါးရာတန်ကိုပဲ ယူရတော့မလိုလို၊ ငါးကျပ်တန်ကိုပဲ ယူရတော့ မလိုလို ယောင်နေတော့သည်။ ။

"ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို အရှက်ခွဲနေတာလား၊ သားက ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ရှင်ပိုက်ဆံ ရှင်ပြန်ယူ"

"မယူတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"တော်ကြပါတော့ မေမေနဲ့ ဘဘကြီးရယ်၊ တော်ကြပါတော့ ... သားသား တောင်းပန်ပါ တယ်"

နှစ်ခါလည်ကျော်ကျော် သားလေးက ခြေကာ၊ လက်ကာဖြင့် ဖျန်ဖြေ တောင်းပန်နေဆဲ သာကူ သည် အဒေါ်ကြီးလည်း လစ်ပြေးတော့သည်။ ။ သူ့ခမျာ ... သော်ကမာလာပေးသည့် ငါးကျပ်တန်လေး ကိုသာ ယူသွားရှာပါသည်။ ။ ငါးရာတန်လေးကတော့ အိမ်အဝင်ဝလှေကားထစ်လေးပေါ်မှာ သောင် တင်နေခဲ့၏။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိပေမဲ့ သော်ကမာလာ ကိုယ့်စိတ်ကို ယုံဖြေလိုက်သည်။ ။ သည် လူဝှစ်ကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်နေလို့ လည်း အပိုပါပဲ။ သူက ဒီအိမ်ရဲ့ အရေးပါအရာရောက်သောသူဖြစ် သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ တိုက်လို့ ပြီးသွားသည့် အဝတ်များကိုသာ သူ့နေရာနှင့်သူ သွားထားနေလိုက်သည်။ ။

ဒီလူကြီးကို သူမ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့။ ဘာမှ လည်း ဧည့်ဝတ်မပြု။ လူကြီးတွေလာမှ ကော်ဖီဖျော်တိုက်ဆိုလည်း တိုက်လိုက်မည်။ မုန့်

ကျွေးဆိုမှ ကျွေးတော့မည်။

"အလကား ... ဆန်မရှိ အစားကြီး၊ အဖြစ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ အသားလွတ်မာနကြီးနေတယ်"

"ငဂျိုး"

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ မိန်းမလို၊ မိန်းမရစကားကြောင့် မျက်စိတွေပြာဝေသွားဆဲ ငဂျိုးလက် ထဲမှာ ငါးရာတန်လေး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသွားခဲ့ပြီ။ သူမ သတိလစ် သွားခဲ့ရတော့သည်။ ။

အစွယ်ကျိုးမြွေ၊ အတောင်ကျိုးငှက်ကဲ့သို့ နေခဲ့ရသဖြင့် သောကဖိစီးနေခဲ့ရသည့်ဘဝမှာ မြေနှိမ့်ရာလှုံစိုက်၊ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ တိုက်စစ်ကသူမထံသို့ လွဲချော်ထိမှန်ခဲ့လေပြီ။

"မသော် ... မသော် ... သတိရ လာပြီလားဟင်၊ သတိရပြီလား"

"အင်း"

မျက်စိကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသော်ငြား။ သော်ကမာလာ၏ အမြင် အာရုံက ဝေဝါးဝါး။ တစ်လောကလုံး နှင်းတွေ ဖုံးနေသလား။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာ အသက်ကိုပဲ ပေးရပေးရ ပြုခဲ့မိတဲ့ အမှားရဲ့ ဒဏ်ချက်။ မှားခဲ့မိတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပါရစေ။

ပကတိအတိုင်းသာ ဖြူဖြူစင်စင် အပျိုစင်ဘဝလေး ပြန်ရမယ်ဆိုခဲ့ရ
င် ကျွန်မ မဆိုးတော့ပါ ဘူး။ မမိုက်တော့ပါဘူး။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်
စာမှန်မှန်ကြိုးစားပြီး ဘဝရဲ့ ပန်းတိုင်ကို မတိမ်းစောင်း ရအောင် လျှော
က်လှမ်းတော့မှာ ပါ။

ငါ့ရယ် ...

နင်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ကျရှုံးမှုပြယုဂ်ကလေးပဲ။ ဟင့်အင်း ... သဘော
သားကြီးကို မုန်းတယ်။

မစာနာတတ်တဲ့ လူဆိုး၊ လူကြမ်းကြီးကို မုန်းတယ်။

သားရေ ... မင်း သူ့ကို မခင်တွယ်လိုက်ပါနဲ့ ။

မေမေ့ကို ရောင်းမစားလိုက်ပါနဲ့ နော်။

မင်းမုန့်စားဖို့ မေမေ ခရေပန်းလေးတွေ ကုံးပေးနေပါ့မယ်ကွယ်။

"မသော် ... မသော် ... ကိုယ်လေ မင်းကို အားမရလွန်းလို့ မင်းဘဝ
အတွက် မခံချင်ဖြစ်မိ လွန်းလို့ မင်းမာနတွေကို နှိုးဆွမိတာပါ။ ကိုယ်
တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မင်းတို့ သားအမိကို ကိုယ်ခင် တယ် ... ချစ်တ
ယ်၊ သနားတယ်"

ဟင့်အင်း ... မသနားနဲ့ ။ မသနားပါနဲ့ ။

ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ "သနားတယ်"ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံမိတဲ့
အတွက်ကြောင့် သူမ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ရဖူးပြီ။

ယခုတိုင်ပဲ သည် ပင်လယ်မှာ ကူးခတ်မြည့်နွမ်းနေရဆဲ။ သားက
လေးနှင့်လေ။ သားကလေး ဟာ သူမရဲ့ ကူကယ်ရာ ဘောကွင်းလေးပေါ့
။ ဘောကွင်းလေးသာ မရှိခဲ့ရင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး

သေဆုံးတော့မှာ ပဲ။

"နော်ကလေး။ မင်းတို့ သားအမိကို ကိုယ်သနားတယ်"

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့အောင် ဆေးခန်းခွတင်ထက်မှာ သူမ နှိမ်းဖျော့မိန်းမောနေရ ဆဲ။ မလှုပ်စိတ်တူလို့ များ ဦးဘုန်းကျော် ဇော မှတ်ယူနေပြီလားမသိ။

သန့်ရှင်းသောဆေးခန်း (လူနာခန်း)က သီးသန့်မို့ ဒီအခန်းထဲမှာ လောလောဆယ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောနှင့် သူမသာရှိသည် ။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက ကုသပြီးစီးသွားပြီဖြစ်မည်။ သူမ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီဆေးခန်းသို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်ရှိနေခဲ့တာလဲ။ သော်ကမာလာ ဘာမျှ မမှတ်မိပါ။

သူမမှတ်မိသည် က နေ့လယ်က သူမ မီးပူတိုက်နေဆဲ ဦးဘုန်းကျော် ဇော ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ နောက် သားလေးအိမ်ရာနီး။ သာကူသောက်၊ စကားတွေများကြ၊ သူမ သတိလစ်ကျသွားခဲ့သည် ။ ဒါပါပဲ။

"နော် ... ဘေဘီ ... ကိုယ် မင်းတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်မယ်"

ဘာတွေလဲ။ မီးသီးတွေ၊ မီးချောင်းတွေ ပွင့်နေကြပါလား။ ဟင့်အင်း ... ကျွန်မက အမှောင် ညမှာ ပဲ ကျောက်ချနေပါရစေ။

သဘာဝရဲ့ လရောင်၊ ကြယ်ရောင်တွေကိုပဲ မြတ်နိုးနှစ်သက်ပါရစေ။ သဘာဝတရားကြီးကမှ ဘယ်တော့မှ မပျောက်မပျက် ထာဝရတည်တံ့မှာ ပါ။

လူသားရဲ့ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေက ထာဝရမတည်တံ့ဘူး။

မေတ္တာ၊ သစ္စာဆိုတာတွေကလည်း ဒုလ္လဘတရားပါပဲ။

ကမ္ဘာမြေထုလို မခိုင်မြဲဘူး။

ကမ္ဘာမြေမှုန့်လိုပဲ လေယူရာ လွင့်ပါးပျောက်ပျက်တတ်ပါတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်တော့အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် လေးလံဖိစီး
နေရသော်ငြား သော်က မာလာ ငြိမ်နေလို့ မဖြစ်တော့။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာလည်၊ ချာလည်မှုးစေတော့။ သူမ၏ ခေါင်း
ကလေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး လွင့်စင်ခါယမ်းပစ်လိုက်တော့ မျက်ရည်များ
တောင် အနင့်နင့်အပြိုပြို။

သွားပါတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောရယ် ...

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်လွန်းလှသဖြင့် သူမ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်
လည်သတိမေ့သွားခဲ့သည် ။
